

РЕШЕНИЕ

№ 7816

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7706** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Н. О. Р., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, срещу Решение №10944/05.07.2023г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. Според жалбоподателя в нарушение на задълженията си по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, във връзка с чл.35 и чл.36 от АПК административният орган не е преценил всички относими факти, свързани с личното му положение. Административният орган е игнорирал факта, че жалбоподателят е годен за призоваване на мобилизация по смисъла на руското законодателство, като същият е на 23 години, в добро здравословно състояние, няма съпруга или деца, които да издържа, не попада и в другите хипотези за отсрочка или освобождаване от военна служба. Приложеният към настоящата жалба от него руски паспорт съдържа военен печат със заверка, че подлежи на задължителна военна служба. Предвид тези обстоятелства и факта, че хора от неговото близко обкръжение на сходна възраст вече са получили призовки, е въпрос на време и жалбоподателят да получи такава. Твърди се още, че дори да

не бъде лично призован, той попада във възрастовата граница 18-27 години за задължително явяване за редовна военна повинност. Неявяването е наказуемо съгласно чл. 328 от руския Наказателен кодекс. Твърди се още, че административният орган не е разгледал хипотезата на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ т.к. жалбоподателят е напуснал Русия, защото не иска да бъде включен във въоръжените сили на страната и да „участва в убийство на хора“. Съгласно чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ действия на преследване могат да бъдат и „наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, III. 7 - 3“. Сочи се практика на СЕС по дело С-472/13 и EZ срещу В. Д..

Жалбоподателят моли съда да отмени решение №10944/05.07.2023г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), със законните последици. В о.с.з. жалбоподателят се явява лично, като се представлява от адв. П., които поддържа жалбата на посочените в нея основания, като развива подробни съображения по същество на спора.

Ответникът-председателят на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юр.к. Г., която оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата в о.с.з. проведено на 21.11.2023г.

СГП редовно призована се представлява от пр. Ст. Д., същия дава заключение, че жалбата е неоснователна.

По фактите:

С молба вх. №УП4824/19.10.2022г./л.56/подадена до ДАБ-МС, Р. Н. О., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, е поискал от властите в Република България закрила. Молбата е продиктувана лично от този чужденец, след като му е преведена на разбираем от него език - руски, без да има възражения по написаното в нея. С регистрационен лист рег. № УП21917/25.10.2022г. чужденецът е регистриран в ДАБ с имена – Р. Н. О., [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, народност - руснак, семейно положение - неженен, религиозна принадлежност: християнин-православен, ЛНЧ [ЕГН].

На 25.10.2022г. Н. Р. е получил срещу подпис копие от Указания рег. №УП21917/25.10.2022г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, в превод на езика - "руски", ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30, т.3 ЗУБ рег. №УП21917/25.10.2022г. Н. Р. е декларирал под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК, че е роден на [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, народност - руснак, семейно положение - неженен, религиозна принадлежност: християнин-православен.

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR106C2207290003 (рег. № УП21917/25.10.2022г.) на чужденец с имена Н. Р.; дата на

раждане,пол – мъж;дата на снемане на дактилоскопните отпечатъци - 25.10.2022г.

С декларация Н. Р. е декларирал,че е съгласен да бъде обработвана информация относно личните му данни,които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията му е преведена на руски език,разбрал е съдържанието ѝ и я е подписал доброволно.

С протокол рег.№ УП21917/06.12.2022г.е удостоверено провеждане на интервю с Н. Р.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС К.И. на 06.12.2022г. от 11.40 ч. до 12.30ч.В началото му е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснал страната си и е подал молба за закрила в Република България.Уведомен е, че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК. Н. Р. е предупреден,че на това интервю ще бъде направен аудио-запис.Изразил е съгласие в него да участва като преводач от езика руски Цв. Н. и е потвърдил,че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач.Запитан съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер,заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорил, че се чувства добре.Потвърдил е данните,съобщени при попълване на регистрационния лист.Заявява,че е руснак по произход,не е имал етнически проблеми.Заявява,че напуснал Русия на 17.10.2022г. легално със самолет до Турция,след което преминал българската граница на същата дата т.к. имал туристическа виза.Съобщава,че е хардуерен специалист и че не е членувал в политическа организация .Посочва, че е напуснал Русия защото не е искал да бъде насилствено мобилизиран в запас от армията.Пояснява, че е имало възможност да го вземат директно от улицата,за да го изпратят да се бие във войната с У..Обяснява,че думите на президента П. се оказали лъжа за войната в У..Добавя, че ако се върне в Русия ще бъде мобилизиран,но до момента не е получавал призовка .

Н. Р. заявява,че не е имал проблеми заради етническата си и религиозна принадлежност.Не е имал проблеми с официалните власти в страната си на произход.Не е членувал в политическа партия или организация.Не е бил арестуван и/или осъждан, както в Русия, така и в друга държава.Не е бил жертва на насилие и към него лично не са били отправяни заплахи.Не е бил член на въоръжена групировка.

Протокол рег. №УП21917/06.12.2022г./л.39-41/ е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС,провел интервюто, участвалия в него преводач и чужденеца, който е потвърдил, че текстът му е бил преведен на разбираем от него език –руски,не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДА–МС,относно актуалната обстановка в Русия/л.19-24/. В писмо рег.№УП21917/66.12.2022г. от ДАНС е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от Н. Р.,като е посочено изрично,че същият не е заплаха за националната сигурност.Със становище рег.№УП21917/24.02.2023г. на К. И. – главен експерт КПМЗ/л.37/ е предложено за

чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното решение №10944/05.07.2023г. на председателя на ДАБ на Н. Р., на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в Русия въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх.№ЦУ1415/19.09.2023г./л.74/на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в Русия, както справка №ЦУ809/12.06.2023г. за Р.Турция.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на жалбоподателят на 24.07.2023г./л.18 /, а жалбата е депозирана на 04.08.2023г. чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Н. О. Р. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Н. О. Р. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Н. О. Р. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на Н. О. Р. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 10944/05.07.2022 г. е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В жалбата се сочи, че административният орган не е разгледал всички относими факти по случая.

Настоящият съдебен състав възраженията е неоснователно. Органът е извършил всички необходимите процесуални действия спазвайки разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 3 от АПК, като е изяснил релевантните факти по повод депозираната молба от Н.Р..В решението е направен анализ на ситуацията в Русия както и личната бежанска история на молителят.Отказът за предоставяне международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно причините за напускане на Руската федерация от търсещото закрила лице и липсата на данни за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, за упражнявано физическо насилие и репресии. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материално-правни предпоставки, като изложените съображения по мнение на настоящия съдебен състав са достатъчни за извършване на съдебната проверка за законосъобразност на административният акт, поради което доводите на жалбоподателя за допуснато при издаване на обжалваното решение съществено процесуално нарушение, изразено в липса на мотиви, са неоснователни.

По приложение на материалният закон.

Н. О. Р. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството му на руски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967г. Декларираните от Н. О. Р. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3,

б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване - чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС.Заявленията на Н. О. Р. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Русия, защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.От Н. О. Р. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал Русия, или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възниквала на място (sur place) съгласно чл.5, ал.1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС. Тоест, молбата на Н. О. Р. към властите на Република България нито при подаването ѝ, нито в който и да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито и да е елементи, относими към критериите, релевантни за определянето на статут на бежанец.

В случая, обосновано може да се приеме, че жалбоподателят се позовава именно на нормата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, като видно от проведеното интервю, към момента в който е напуснал страната не е бил заплашван, не му е било оказвано насилие, не е бил задържан или арестуван, не е било възбуждано срещу него съдебно дело и не е бил осъждан в Русия. Той е напуснал страната легално, като първоначално е отпътувал за Турция, след което е пристигнал легално в България.Една от причините, на която се позовава жалбоподателя е, че има различна гражданска позиция относно войната с У. ,както и че може да бъде мобилизиран.

Относно цитираното решение в жалбата без номер и страни на /л.7/ от делото.Настоящият състав следва да посочи следното:С решение от 19 ноември 2020 г. на ЕС, постановено по дело №С-238/19г. с предмет преюдициално запитване от Административният съд Х., чл. 9, параграф 2, буква д/ във връзка с чл. 9, параграф 3 от Директива 2011/95 СЕС е тълкувал разпоредбата на процесната директива.Съгласно тълкуваната хипотеза - по чл.9, ал.2, буква д) от Директива 2011/95, действията на преследване могат да приемат и формата на " д) наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или на деяния, попадащи в приложното поле на основанията за експулсиране, посочени в член 12, параграф 2;" видно е, че чл.8, ал. 5, буква д) от ЗУБ възпроизвежда идентично разпоредбата на директивата като форма на преследване.Настоящият състав следва да отбележи ,че по делото липсват доказателства жалбоподателят да е бил мобилизиран или да му са изпращани призовки.Същият се притеснява от възможността да бъде мобилизиран и да участва в реални бойни действия,но тези опасения са хипотетични и не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване.От всички изброени в чл. 8, ал. 5 от ЗУБ действия на преследване само действията по т. 5 имат някакво отношение към носенето на военна служба, но това са само действия, които биха се осъществили при отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия и то когато тази военна служба би предполагала извършването на военни престъпления

или престъпления против мира и човечеството. Жалбоподателят е отслужил редовната си военна служба и същият е чин редник/видно от приложената военна книжка/ т.е. не е отказал да отбие военна служба, липсват данни да е получил повикателна, както и няма данни да са били предприети някакви действия от страна на руските власти с които същия да е бил включен мобилизацията съгласно указа на Руския президент от 31 март 2022г. От приложената по делото справка с вх. № ЦУ - 1415/19.09.2023г., изготвена от директора на дирекция "Международна дейност" в ДАБ е видно, че в Русия не е въведено военно положение, не са затваряни границите, след началото на военните действия в У., и руските власти не са препятствали напускането на РФ от мъже, годни за военна служба. В справката се сочи, че в Русия няма скрита мобилизация и принудително призоваване, а в бойни действия участват професионални и договорни войници, членове на частни охранителни и военни компании и мъже, вербувани от Донецка и Л. народни републики, като се засилват усилията за привличане на професионални войници. В справката е посочено също, че частичната мобилизация е приключила към 28 октомври 2022 г., според изявление на руския министър на отбраната, като възможност за втора вълна на мобилизация не се обсъжда в К./л.81/Конституцията на Руската федерация установява в чл. 59, ал. 1 задължение за руските граждани да защитават отечеството си. Съгласно чл. 4, ал. 2, т. 4 от Федералния закон „За отбраната“ президентът на Руската федерация има правомощие да обявява обща или частична мобилизация „в случай на агресия или пряка заплаха от агресия срещу Руската федерация или на въоръжен конфликт, насочен срещу Руската федерация“. В чл. 20 от същия закон е посочено, че процедурата за мобилизационно обучение и мобилизация се определя от федералните закони, нормативните актове на президента на Руската федерация и другите нормативни актове на Руската федерация. **Чл. 17, ал. 2 от Федералния закон „За мобилизационната подготовка и мобилизацията в Руската федерация“** гласи: „На призоваване на военна служба при мобилизация подлежат гражданите, които са в резерва и нямат право на отсрочка.“ В алинея 3 на същия член е установено, че „гражданите, които са в резерва и не са били призовани на военна служба при мобилизация, могат да бъдат изпратени на работа като граждански персонал във въоръжените сили на Руската федерация, други военни части, военни формирования, органи и специални формирования“.

Хипотетичните твърдения на жалбоподателят, че може да бъде мобилизиран не са достатъчни, за да се направи извод, че трябва да му бъде предоставен статут на бежанец, в т. ч. и международна закрила, тъй като тази хипотетичната вероятност да бъде мобилизиран, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Горният анализ сочи, че **Н. О. Р.** не изпитва основателни опасения от действия на преследване по чл.8, ал.3 – 5 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от **Н. О. Р.** причина да напусне Русия е личен и е извън обхвата по ЗУБ, касаещ разпоредбата на чл.8.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ са

идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б.“е“ вр. чл.15, б.“а“, „б“ и “в“ от Директива 2011/95/ЕС.Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство–в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.*Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС.Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално.С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност(суровост).Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.В решението си административният орган е приел,че за **Н. О. Р.** не се доказва специфичен риск по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ/л.10-12/Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка №ЦУ-780/06.06.2023 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Русия, като е приел, че Русия разполага с централизирана, авторитарна политическа система,доминирана от президента-пост, понастоящем заеман от В. П.. Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара и назначаема горна камара,като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт. Достигнал е до заключение, че не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката в там, достигаща границите на безогледното насилие,породено но въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки.Липсата на прозрачност при провеждане на избори в Русия върховенство на закона и също така взимайки се предвид събраните по преписката доказателства, може да се направи единственият възможен извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, както е отбелязано и по-горе такъв в Русия не съществува. С Решение от 30.01.2014г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, вр. член 2, б. "д" от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието "въоръжен конфликт".Отвeтникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.В настоящия случай не е установено, по отношение на

жалбоподателя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същия няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Налага се изводът, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

От жалбоподателя не се твърди и по делото не се установява, на член от неговото семейство да е предоставен статут на бежанец, поради което спрямо него не намира приложение и нормата на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на ООН за бежанците. Такива причини не се сочат от жалбоподателя, като правилно е прието от административният орган, че причините които се изтъкват от него са от личен характер, извън предметния обхват на ЗУБ, като се касае за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на **Н. О. Р.** за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011/95/ЕС. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №10944/05.07.2023г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 АПК вр. чл. 91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Н. О. Р.**, [дата на раждане] в [населено място], Русия, гражданин на Русия, Л., срещу Решение №10944/05.07.2023г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и

хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: